

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13255>

És el moment d'organitzar-se, ens hi va la vida.

- Àmbits d'actuació - Acció Sindical -

Publication date: dijous 13 de febrer de 2020

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Per Manuel Villar. Publicat a la revista 180è del Camp de Tarragona

A la fi del passat mes de Maig moria Nono, company treballador en una subcontracta de la indústria petroquímica de Tarragona. L'accident que li va costar la vida es va deure a una fugida d'amoniac en l'empresa Carbur Metàl·lics. Aquest tràgic succés no és un fet aïllat. La qüestió de la seguretat, o la falta de seguretat de treballadores i treballadors en els nostres llocs de treball és un tema recurrent. Un tema del qual no es vol parlar però que ha deixat, només en 2018, més d'un milió d'accidents laborals en l'Estat Espanyol que han provocat 650 morts.

No és el primer accident laboral mortal en aquesta indústria i les treballadores i treballadors del sector som conscients que no serà l'últim. Així, una de les frases més escoltades en les concentracions que es van succeir en conèixer-se la notícia era "podia haver estat qualsevol de nosaltres". Molts estan plantejant-se deixar de treballar en aquest entorn, uns altres, la majoria, no tenen l'oportunitat de poder triar. És el moment d'organitzar-se.

La resposta inicial a aquest succés va ser de caràcter espontaneo. Fruit de la desorganització que pateix en l'actualitat la classe treballadora i que és una de les causes dels mals als quals està sotmesa. En les concentracions que van sorgir, grups de treballadors i treballadores van començar a unir-se en diverses plataformes amb un clar contingut antisindical, fartes d'anys de traïcions i negociacions a la seva esquena. Aquestes apel·laven a les empreses principals com a aliades per a fer front a les penoses condicions que els imposen les contractes.

Les grans centrals sindicals i sindicats corporatius de seguida es van afanyar a cridar a l'ordre i a canalitzar a través de la seva representació en els comitès d'empresa el descontentament generalitzat. Proposta que respon als interessos de la patronal, que d'una banda compromet als treballadors per aparentar donar-nos participació, i per un altre ens limita els mitjans portant-nos a legalitzar les mesures que la pròpia patronal accepta implantar. Mesures que són mers pal·liatius que mai apunten a l'arrel dels problemes, la qual cosa suposaria qüestionar la pròpia dinàmica interna de l'actual sistema d'explotació. Res nou coneixent els seus compromisos per a garantir-se els ingressos que permeten mantenir els seus potents aparells burocràtics.

L'aparició en aquest escenari d'organitzacions sindicals alternatives va ser tardana. D'una banda a causa de la seva falta d'inserció en el sector, per un altre a la falta d'un projecte estratègic que possibiliti un desenvolupament organitzatiu que permeti una major cohesió interna per a fer front als conflictes que sorgeixen allí on estan presents. Malgrat això, la seva vinculació a aquests espais organitzatius incipients ha possibilitat una major claredat a l'hora d'enfocar la situació actual: posant el focus en les empreses principals i en les polítiques de subcontractació com a responsables de la divisió entre treballadores i treballadors. Fet que ens afebleix a l'hora d'organitzar nos per a enfrontar l'empitjorament de les nostres condicions laborals, tant pel que fa a seguretat com a condicions econòmiques, conciliació de vida familiar,... reivindicant la necessitat d'un sindicalisme des dels treballadors/as i per als treballadors/as i posant l'èmfasi en la necessitat de desenvolupar una proposta organitzativa que unifiqui per baix el que les patronals, amb el suport de la burocràcia sindical, separa per dalt.

Anys de polítiques de delegació per part del sindicalisme majoritari i l'empitjorament de les condicions laborals dels últims temps, amb una gran mobilitat en les contractacions i jornades extenuants, juguen en contra. No obstant això, la reivindicació d'aquestes propostes en les assemblees de treballadors i treballadores que es realitzen a les portes de les empreses tenen una bona acceptació. Sabem que no és suficient i que queda un llarg camí per a desenvolupar la capacitat necessària per a fer front a unes empreses que són el principal motor econòmic del territori. Però el primer pas està donat. En aquest 2019 s'ha fixat l'estratègia a seguir. Ara ens toca a nosaltres, treballadors i treballadores, el ser perseverants per a implementar-la i el seu defensa com una necessitat per a la classe obrera davant la falta de perspectives de futur a la qual ens enfrontem. Ens hi va la vida.

Tarragona, 31 d'Octubre de 2019

Context vaga petroquimica

LA VOZ
TRABAJADORES DE LA PETROQUIMICA
POR UNA SEGURIDAD REAL Y UN PLAN DE EMERGENCIAS ADECUADO

Compañer@s para que nuestro trabajo y ciudad sea más segura y digna, exijamos:

1. Derechos laborales para no ser obligados a trabajar en malas condiciones.
2. Aumentar el mantenimiento preventivo, sustitución de equipos anticuados y dañados con una plantilla suficiente.
3. Instalación de analizadores por planta de todos los productos tóxicos y peligrosos. Acceso directo de toda la información obtenida al conjunto de la población.
4. Jornada laboral ajustada a nuestro tiempo de desarrollo científico-técnico y descanso, eludiendo el exceso de faena y estrés; garantizando que las personas estén descansadas y lúcidas. Remuneración suficiente para que los trabajadores no se vean obligados a alargar la jornada con horas extras. Suprimir la flexibilidad horaria. Tanto flexibilidad como horas extras repercuten negativamente en seguridad y conciliación familiar.
5. Acabar con la subcontratación que genera mayor inseguridad por la rotación de centro, la falta de acceso a información específica y formación de la zona, las pobres condiciones laborales, etc. Además de una realidad en la que existen trabajadoras de primera y de segunda, dando lugar a un ambiente competitivo, tóxico y generador de inseguridad.
6. Reconocimiento de las bajas por accidente laboral y enfermedades profesionales. Dentro de un sistema sanitario público que ponga en el centro la salud de las personas, lejos de la complicidad entre patronales y mutuas, que obligan muchas veces a los trabajadores a incorporarse antes de su total recuperación.
7. Suprimir el criterio del Decreto 30/2015, que fija la responsabilidad sobre el dimensionamiento correcto de los medios para garantizar una respuesta adecuada ante una emergencia en el titular de las instalaciones. Esta garantía no se cumple cuando éste deber es asumido por los titulares de la instalación o actividad. Se permite que una sola persona opere toda una instalación (Panel y campo). La administración debe obligar a las empresas a contar con equipos de primera y segunda intervención ante las emergencias de forma permanente, como ya aparecía en el Decreto 02/2010 (derogado por el D30/2015).
8. Control de la producción por parte de las trabajadoras. Siendo nosotras quienes trabajamos y llevamos adelante la actividad, somos la garantía de que ésta se desarrolle conforme a los intereses de la sociedad, que también son los nuestros: con mayor seguridad, respeto al medioambiente, unas condiciones sanas y dignas de vida, etc.